

WERBŐCZY ISTVÁN HÁRMASKÖNYVE

A Pécsi Szikra Nyomda vezetősége bevallottan több célt kívánt szolgálni Werbőczy Triptitumának kiadásával.

Elsősorban a hiánypótlás szándéka vezette őket, hiszen a könyv több mint négy évtizede nem jelent meg.

Másodsorban a jogászság felé kívántak fordulni, elsősorban a jogász ifjúság felé, hogy lehetősége legyen a középkori európai jogirodalom egyik legértékesebb termékét újraolvasni.

Harmadsorban a könyvgyűjtőknek kívántak örömet szerezni egy ritkasággal.

Végül, de nem utolsósorban emlékezni Werbőczyre, akinek nagy érdeme, hogy a jog hazánkban magyar maradt. Hiszen tiszta magyar jogot nyújt ő Hármaskönyvében, igaz itt-ott hézagosan, de sohasem tévesen.

Werbőczy keresztény gondolkodású, amire a könyv tartalma is világosan utal. Mélységes vallásossága mellett elvitathatatlan, hogy oroszlánrésze van egy keresztényietlen cselekedetben, a jobbagyság földhözkötésében, ami ellentétben áll a felebaráti szeretet parancsával.

Hármaskönyvében a keresztény egyetemességet tartja szem előtt, ezért beszél a pápáról és a császárról, mint a legfőbb hatalmakról. Másfelől viszont jogi és politikai gondolkodásában a nemzeti önállóság foglalkoztatja. Ez a nemzeti gondolat nem ellentétes a keresztény gondolattal, hanem egyik a másikból következik.

Nincs még egy magyar könyv, amely a Hármaskönyvhöz hasonló karriert futott volna be. Háromszáz év alatt több mint félszáz kiadásban jelent meg. Magyarul először Weres Balázs fordításában Debrecenben adták ki 1565-ben. Bár a Hármaskönyv nem magyarul, hanem az akkori jogi nyelven, latinul íródott, mégis ízig-vérig magyar, a magyar nemzeti kultúra történetének örök értéke.

(Reprint kiadás. Pécsi Szikra Nyomda. 1989.)

/Dr. Bodnár Imre előszava alapján/